

- :: Téma
- :: Rozhovory
- :: Životní prostor
- :: Praha
- :: Projekty
- :: Realizace
- :: Technologie
- :: Design
- :: Knihy
- :: Kultura
- :: Veletrhy
- :: Společnost
- :: Partneři

:: Architektura očima fotografa

Martina Straková 15.03.2005, rubrika [Rozhovory](#)

Rozhovor s Davidem Židlickým nejen o fotografování brněnské architektury

Galerie architektury Brno uspořádala na konci loňského roku výstavu PRŮVODCE PO SOUČASNÉ BRNĚNSKÉ ARCHITEKTUŘE, kterou doprovázelo vydání retrospektivní publikace o moderní brněnské architektuře BRNO - ARCHITEKTURA 1990-2005. Autory fotografií uplatněných na výstavě a částečně i v katalogu byli David Židlický a Daniela Vokounová.

Tvoje fotografie brněnské moderní architektury se objevily na výstavě uvedené loni na konci roku v Galerii architektury Brno. Nabízí se tedy otázka, jaký je tvůj vztah k architektuře? Máš nějaká oblíbená období?

Zníť to bude trapně, ale můj vztah k architektuře je zásadní. Od skutečného dětství si v hlavě až fetišisticky uchovávám vzpomínky na atmosféru a stavební detaily různých domů, které jsem navštívil. ...Čistá terazzová chodba s modrými rámy oken, mozaiková podlaha v Bruselském stylu, biedermeierovský byt naší paní domácí. Vlhký vzduch a vůně dřeva ve světnici na venkově. Budovatelsky rozzářené slunce v sorelovém sídlišti z padesátých let.... Ty atmosféry, detaily a materiály jsou tak rozličné, tak ovlivňují životy, které se v nich odehrávají, často o nich přemýšlím. Zájem o architekturu mne přivedl jistou měrou také k fotografování.

Ne pouze období, spíše okruhy, množiny oblíbených staveb, či těch co chci zkoumat. Zařící města Le Corbusiera. Odzbrojující krása zastárek vily Savoye na poválečných fotografiích René Burriho. Město Brazília. Čandíghar. Židovská ghetta u nás. Osvětlení. To jsem se nehnul z minulého století. Přidávám Lednicko Valtický areál a Řím. Taky Leningrad a Mayské pyramidy. Opravdu nerad ale cestuji za hranice republiky. Ty velmi vzdálené věci znám z knih. Ony si mne ale přitáhnou, vím to a těším se!!!

A jak hodnotíš brněnskou architekturu?

Mám s Brnem velký osobní problém. Zdá se mi, že se válkou přerušila kontinuita více než by se zdálo, vážne to tu, cítím vakuum. Brno je velikostí značné, vlastní ambici však nenaplnující. Obdivuji těch několik lidí, kteří se nevzdávají a mají sílu bojovat ne s větrnými mlýny, ale s leností hloupostí, tupostí. Hodně cestuji po České republice, zkoumám to a nemám pocit, že bych Brnu křivdil. Naopak chci Brňanům říkat do očí aby se probudili, jinde stačí lusknout a věci se dějí.

K otázce. Na období po revoluční jsem odpověděl výstavou.

V podvědomí mám všechny ty činžáky asi 120 let staré. Byly v mém dětství všude kolem a často ještě v původním stavu. Jsou typické. Chtěl bych je fotografovat. Opravdové trauma mám z naprosté devastace starých továrních objektů rozesetých po celém Brně. Je také moc hezké sledovat modré hranaté "šperky" Lidl. Tyhle věci nechápu. Bavevně by se mi k nim hodily žluté, dobře natankované bagry s velikými radlicemi.

Chtěl bych touto cestou poděkovat architektům, jejichž stavby jsem fotografoval pro výstavu, za to, že mi umožnili přeskakovat po ostrůvcích něčeho krásného a kvalitního.

Při práci na fotografiích pro výstavu v GAB jsi tvořil velmi zajímavé pohledy na různé stavby. Byl jsi při této práci v kontaktu s architekty daných realizací, nebo sis celou práci promýšlel sám, bez vlivu jejich autorů?

Proběhly obě varianty. Obě jsou skvělé. Ideální stav však je si celou stavbu nejdříve sám prohlédnout. Dále se setkat s architektem a vnímat spíše než to jak je dům funkčně uspořádán jeho osobnost. V kombinaci s jeho gesty a lpěním na určitých detailech samo vynikne to nejdůležitější. Síť někde v mozku zachytí několik informací. No a přijde nejkrásnější fáze - bloumání uvnitř stavby a kolem a čekání na to až se nastřádané informace v mozku propojí s realitou, počasím, s jediným pohledem, podle mne dostatečně vypovídajícím. S architektem přímo za zády by se fotografovalo velmi těžko, to bez mučení doznávám. Rozhovory o architektuře a její vnímání jsou jedny z nejkrásnějších chvil pro mne jako fotografa i osobně.

Jak se jim líbily výsledky tvé práce? O architektech je totiž známo, že jsou těmi nejnespokojenějšími tvory na světě.

Slyšel jsem věty plné nadšení, ale i jasné mlčení. Vlastně doufám že ještě proběhne několik rozhovorů o výstavě. Taky několik lahví pozdního sběru, doufám. Ale já bych byl první, kdo by svou práci jednou větou krutě odstřelil.

Jak probíhal výběr fotografovaných staveb. Respektive, jak jste si rozdělili práci spolu s Danielou Vokounovou, která byla autorkou dalších fotografií uveřejněných na výstavě?

Objevil jsem v Daniele krásného partnera na poli fotografie. Těžko se nachází člověk, fotograf obzvláště, s tak odpovědným přístupem. Málo kdy se dovedu těšit, co za nové

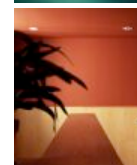
:: OBRÁZKY

David Židlický, Pavilon G v areálu BVV, 2004.

David Židlický, Sportovní areál Kraví Hora, 2004.

David Židlický, Interiér radnice městské části Brno-Komín, 2004.

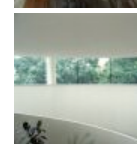
David Židlický, Říční lázně Riviéra, 2004.

David Židlický, Semilasso, 2004.

David Židlický, Pragobanka, 2004.

David Židlický, Vila, 2004.

David Židlický, Vila, 2004.

informace se od někoho dovím příště...

Výběr byl zábavný od samého počátku, objeli jsme spolu s Danielou a Renatou Vrabelovou všechny navrhované realizace, Samotné rozdělávání a výběr staveb probíhal potom na vysoké úrovni buď v Café Onyx u kávy, nebo na ještě vyšší úrovni v kavárně Hadivadla v pasáži Alfa u piva a Rumu. Přece.

Čeho si fotograf cení na architektuře nejvíce?

Citu pro Genia Loci. Dodržení adekvátního měřítka. Použití tradičních materiálů. Nepřecenění role techniky. Velmi kvalitního provedení.

Co tě při focení architektury nejvíc štve a dělá problémy? Bývá to architektura sama, nebo spíše nějaké vnější činitele?

Mám to štěstí, že pokud už nějakou realizaci fotografuji, většinou se mi líbí. Samotná práce, průběh fotografování, je pro mne často velmi radostným a energií naplňujícím zážitkem. Co mne štve? Nejčastěji je to efektně zaparkovaná Mazda, či jiné hnusné auto přímo ve zlatém řezu, dopravní značka... Málo místa. Dále to, že na věc nemůžu přijít hned. Záběr se musí vyčekat, vypřemýšlet. Štve mě, že spoušť nemačkám už už teď, ale až za chvíli. Zároveň si tento boj velmi užívám.

Tvým oblíbeným nástrojem jsou fotoaparáty značky Flexaret. Pracuješ s nimi stále? Ještě jsi je za nic nevyměnil?

Flexaret vystřídal hned asi po půl roce Rolleiflex, ten je přeci jen nejlepší, navíc byl předobrazem všech dvouokých zrcadlovek. Slaví teď 75. výročí. Samozřejmě, že tyto fotoaparáty za nic nevyměním, je to můj tvůrčí prostředek. Fotoaparát se kterým jsem absolutně sžitý a nemám potřebu jej odstavit. Je to aparát vhodný pro mou tvorbu. Ideální pro snímání černobílých čtvercových fotografií, z jakých jsem například sestavil svou knihu, která vyšla v prosinci minulého roku. Architekturu, nebo automobily snímám samozřejmě jinými aparáty, s možností výměny objektivů, rovnání sbíhajících se linií...

Tvoji láskou jsou také automobily, je nějaký rozdíl mezi focením auta a domu?

Především není správné říkat, že mojí láskou jsou automobily. Automobilismus v současné podobě mi přijde jako zlo a současné automobily se mi až na malé výjimky nelíbí!

Pravda je, že jsem velký obdivovatel a milovník proudnicových automobilů Tatra se vzduchem chlazenými čtyř a osmi válcovými motory vzadu. Tato otázka jde jako na zavolanou. Začínám pracovat na obsáhlé fotografické publikaci o Tatře 77, prvním sériově vyráběném aerodynamickém automobilu světa se vzduchem chlazeným osmiválcem uloženým vzadu. Vůz byl představen na jaře roku 1934. Než začnu tento vůz fotografickou cestou popisovat musím pochopit, proč vzniklo dílo tak originální konstrukce, jaké i osobní ambice vedly k vytvoření tak atypického automobilu, jakým Tatra 77 bezesporu je. A o co se opřelo tak dobré přijetí tohoto velmi idealistického vozu mezi zákazníky.

Podobným způsobem postupuji i při koncipování snímků architektury. Musím se snažit pochopit skutečné důvody architekta. Vycítit atmosféru stavby, sladit výrazové prostředky. Najít vhodné technické řešení fotografování, trefit se. Je to velmi podobné. Teď mne napadlo představit si Tatra 77 vyjíždějící z garáže vily Tugendhat, je jisté, že týden nebudu myslet na nic jiného. Proto mne baví být fotograf. Tatra tam chci vidět a vyfotografovat, napsat článek... musím se pustit do práce!

David Židlický (*1976 v Brně)

studoval užitou fotografii na SSUR, jeden měsíc na FAMU v Praze, nyní již půlrok na ITF Opava. Roku 1994 spoluzaložil fotoskupinu "Česká Paralaxa", klub dvouokých přátel divokých zrcadlovek. V roce 2004 založil fotoklub "Etjud". Volnou tvorbu fotografuje převážně černobíle, dvouokými zrcadlovkami Rolleiflex. V budoucnu se hodlá věnovat především fotografování železnice, architektury, proudnicových automobilů Tatra a propagaci jejich geniality.

Výstavy například: 1992 Café Kamenná čtvrť Brno s J. Lívancem; 1998 Galerie Neobrom Brno; 2000 Café Ranný Praha; 2000 Zámek Mikulov s Danielem Pirščem; 2001 Galerie Ambroziana Brno; 2001 Moravská galerie Brno s Českou Paralaxou; 2004 Galerie Architektury Brno s Danielou Vokounovou.